

ския път, ако да не бѣхме подкрѣпени съ надежда, че нашия подвигъ не ще бѣде напразно, и че свършението на тойзи пътъ ни приготвя успокоение; тогава можехме и да отслабемъ, или можехме и да са оставимъ съвсѣмъ отъ вървенето на единъ такъвъ пътъ.

И ето всемилостивий Богъ, който винаги ни подкрѣпява и насърдча, и сега ни казва: Ти пътувашъ, о човѣче, а синътъ божий зема върху си тѣло, за да ти бѣде водачъ въ пътъ; ти са трудишь, нъ ето отецъ небесний проважда синътъ си, за да ти сплете вѣнецъ; ти са смирявашъ съ покаяние, нъ за това синъ божий ще продѣе кръвта си зарадъ тебе, да омие чрѣзъ това твоитѣ грѣхове. Онзи който са заченва отъ С го Духа и ражда са отъ една дѣвица, готви са за кръстна смъртъ и спорѣдъ своята смъртъ да на подари съ животъ. О, братия Христиани, голѣма е божата милость на насъ и неясказана! Нъ нека са попитаме у какво стои този ни Христиански подвигъ т. е. какво трѣбва да правиме ние въ постенето си, та сичкома да можемъ да кажемъ: отиваме, нъ не да незнаемъ дѣ и наѣждѣ, и трудимъ са не на вѣтъртъ.

Най-първата работа, що ни налага този постъ, е да надвиемъ страститѣ си, що ни борятъ винаги: т. е. склонность, или таквозъ желание, което побърква ума и подсторва човѣка да прави противно на Евангелието, противно на съвѣстѣта. На примѣръ, когато са владе нѣкой на мързелъ и нехайство, когато са невъздържва отъ гнѣвъ, завистъ и сѣкакви лошотий, послѣ непричита никого, и съ своята гордостъ